

FLORIN BICĂ

CE AM ÎNVĂȚAT DESPRE VIAȚĂ

DE LA

Micul prinț,

© 2017 – Biblioteca Respiro

Toate drepturile rezervate.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a cărții în acest format.

Distribuirea gratuită sau contra cost a cărții prin intermediul altor platforme online, precum și modificarea textului fără acordul prealabil, în scris, din partea Bibliotecii Respiro sunt interzise.

Autorul textului a folosit ediția *Micul prinț* de Antoine de Saint-Exupéry tradusă din limba franceză de Ileana Cantunari și publicată de Editura RAO în anul 2014.

Redactor: Florin Bică

Grafician: Vlad Mîndăianu

Sursă ilustrație copertă: www.dreamstime.com

Date de contact:

Biblioteca Respiro

Telefon: 0747 170 050

E-mail: contact@bibliotecarespiro.ro

Site: www.bibliotecarespiro.ro

*„Căci nu-mi place
ca această carte a mea
să fie citită superficial.”*

Antoine de Saint-Exupéry

Micul prinț transmite, la prima vedere, un aer de felicitare de Crăciun. „Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.” Citind cuvintele acestea, prin intermediul cărora vulpea îi destăinuie prințului secretul ei, sau chintesența înțelepciunii ei, ai senzația că le-ai mai citit undeva, cândva..., poate într-o carte motivațională. Nimic mai neadevărat. Povestea imaginată de Antoine de Saint-Exupéry are adâncimi insondabile, în ciuda modului simplu, recognoscibil, de a le exprima.

Exegeții continuă și azi, la mai bine de șapte decenii de la prima publicare a cărții *Micul prinț*, să



dezbată semnificațiile acesteia și intențiile autorului, îmbogățind permanent lista de sensuri ale minunatei parabole scrisă de poetul, jurnalistul și pilotul francez.

*„Nu poți vedea bine decât cu
inima. Esențialul e invizibil
pentru ochi.”*

Folosesc rândurile de mai jos pentru a nota propriile gânduri cu privire la ce am învățat despre viață de la micul prinț. Sunt lecții simple, realiste și necesare. La urma urmei, textul, considerat de unii carte pentru copii, este o operă de artă care își propune, dacă nu să descifreze, măcar să ne apropie de scopul existenței noastre, de „rețeta” unei vieți nerisipite. Mai

mult decât *ce a vrut să spună autorul*, mă preocupă *ce i-a devenit limpede cititorului*, adică mie.

Micul prinț, cu domiciliul stabil pe îndepărtatul asteroid B 612, aterizează pe Pământ, într-un deșert, unde îl întâlnește pe autor, pilot de avion, prăbușit în mijlocul pustietății și luptând contra cronometru pentru propria supraviețuire. Prințul din ceruri va înrâuri existența pământeanului, acesta din urmă descoperind că viața trebuie să fie mai mult decât *o rămânere în viață*. Întâlnirea se va dovedi revelatoare nu doar pentru pilot, ci și pentru prinț (semn că nici el nu le știe pe toate și că nu are toate răspunsurile) și, în ultimă instanță, pentru mine, cititorul.

Viața, așa cum se vede în mulți dintre eroii cărții, întâlniți de prinț pe diverse planete, dar și pe Pământ, este un teribil și trist eșec. Crescând, copiii își pierd curiozitatea și imaginația, devenind „oameni mari”.

Saint-Exupéry nu folosește niciodată expresia „oameni maturi” sau cuvântul „adulți”, mulțumindu-se să-i numească „mari”. Au crescut într-adevăr în statură. Dar în maturitate? Prea puțin, sugerează autorul. Tema aceasta este anunțată încă din motto-ul cărții: „Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. (Numai că puțini dintre ei își mai amintesc.)”.

Când oamenii mari îl sfătuiesc pe autor (copil fiind) să renunțe la a mai desena șerpi boa și să pună mâna pe carte, învățând istorie, aritmetică și gramatică, ei separă astfel două lumi: lumea copilăriei, a imaginației, a imposibilului și lumea pragmatismului, a limitelor, a posibilului compromis. Prin urmare, nu fără regret, copilul renunță la „o minunată carieră de pictor” ca să-și dedice timpul lucrurilor *folositoare*. Or, tocmai aceste lucruri folositoare sunt puse sub semnul întrebării în carte. La ce ne folosesc

ele de fapt, dacă transformă viața noastră într-un deșert din care nu mai putem ieși?

„Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. (Numai că puțini dintre ei își mai amintesc.)”

Unii sunt reduși, prin decizie proprie, la stadiul de simple funcții (conducători, afaceriști, cărturari) sau de neclintire în metehne omenești (îngâmfare, prostie, adicții). Interesant este că unii dintre ei au la îndemână datele necesare, care i-ar face mai fericiți, dar nu le folosesc. De pildă, regele obsedat de autoritate, constată la un moment dat că este mai greu să te judeci pe tine însuși decât să îi judeci pe alții și că în-

țelepciunea constă în a judeca drept. Înțelepte vorbe! Și totuși, cel care le rostește pare să nu se fi judecat pe sine însuși. Nu redarea unui principiu bun te face mai bun, ne sugerează Saint-Exupéry, ci traducerea lui în experiență practică.

În lupta nemiloasă cu Timpul, omul se rătăcește de la drumul bun, ajungând nu doar corupt, ci și coruptor, el stricând lucrurile bune din jur, prin întrebuințarea lor greșită. Stelele pe care le numără afaceristul întâlnit de prinț sunt niște creații minunate, al căror scop este să lumineze și să bucure privirile. Și totuși afaceristul le reduce la simple monede de schimb — sau cel puțin asta crede el, deoarece nici măcar nu este cu adevărat posesorul lor. El trăiește o cumplită iluzie, risipindu-și timpul limitat și prețios într-o alergare după himere. O greșeală des întâlnită.

Copiii, reprezentați în poveste de micul prinț, sunt



într-un contrast vizibil cu oamenii mari, nu din perspectiva staturii, ci a atitudinii, a felului în care înțeleg lumea din jur, păstrându-și viu interesul față de ce îi înconjoară. Chiar dacă nu știu totul — iar micul prinț o dovedește prin întrebările repetate —, copiii știu totuși destul de multe, având prioritățile corecte.

*„...este mai greu să te judeci pe
tine însuși decât să îi judeci pe alții
și înțelepciunea constă
în a judeca drept.”*

Oamenii mari rămân, din păcate, blocați în etape de viață, în funcții și în păreri înalte despre ei înșiși.